

První prosincový den roku 2001 jsme byli objednáni k večernímu koncertování v jednom malebném libereckém kostelíku. Ten den byla sobota, tak jsme dokonce mohli odhodit náš oblíbený stres, kterému se většinou ve všední dny nevyhneme, ba co víc, možná se v něm na našich výletech i kocháme. Další změna - opět k lepšímu - podařilo se nám na tuto akci uhnat profesionálního zvukaře s mikrobusem, takže se nám konečně splnil očekávaný sen - jet na zájezd v jednom autě (všichni). Po té, co jsme se všichni naskládali do vozu (včetně nástrojů, aparatury a Zdenálových keců), odrazili jsme plni dětinského nadšení směr Liberec. Na zadních sedačkách se vyhnízdil Zbyněk, Zdenál a mezi nimi zpěvule Radka. Na první pohled je patrné, že žertovně erotické jiskry ze zadní sedačky, létaly až do předních řad našeho dopravního prostředku a je skutečně kupodivu, že náš zvukař a řidič v jedné osobě, nevyhodil rozjařenou omladinu z vozu. Zdenálovi impulzivní a dramatické výkřiky nesl velmi nelibě i John, který se v prostřední řadě snažil upadnout do vysvobozujícího spánku. Když mu na jeho úctyhodné čelo již potřetí spadnul hubertus naší zpěvačky, která ho prostě jen nebyla schopná uložit do úložného prostoru tak, aby nepadal, začal úpěnlivě prosit Timila, zda by si s ním nemohl vyměnit místo, že nevyspalý John je přece na koncertě k ničemu. Načež Timil odvětil svou vrozenou dobrotivostí cosi o trubcích a tak Johnovi nezbylo, než nadále snášet utrpení ze všech světových stran. Zhruba u Českého ráje Zdenál neodolal a vyhlásil soutěž - kdo první uvidí sníh, vyhrává. Zjišťovat, jaké hodnotné ceny jsou ve hře bylo celkem bezpředmětné. Bylo nad slunce jasné, že první cenu si, tak jako tak, odnese Zdenál. Zaměstnal tak přinejmenším kapelníka, který nalepen na bočním okně prohlašoval za sníh prakticky každý patník. Jak se očekávalo, Zdenál skutečně vyhrál, což samozřejmě není ani v nejmenším žádný hrdinský čin, přihlédneme-li ke krátkozrakosti zbylých členů. Snad jen Radka mohla svým bystrým zrakem konkurovat pořadateli soutěže, nicméně v tu chvíli přece jen seděla mezi dvěma ztepilými hošany a přirozeně tak bylo její primární vnímání okolí poněkud omezeno na minimum.

Těsně před Libercem jsme se rozhodli pro načerpání pohonných hmot jak pro vozidlo, tak pro nás. Automat na kávu byl skromný a za plnou cenu vydával pouze poloviční obsah kelímku, což kapelník neventiloval příliš nahlas, aby viděl jak se bude na stejný problém tvářit Zbyněk. Další upřímně míněný čin kapelníkův byl ohřev bagety v místní mikrovlnné troubě. Činil tak s velkým zaujetím a ohříval přirozeně včetně igelitového obalu a tatarky k velkému zaujetí okolostojících. Zrovna když přihlížející začali uzavírat sázky, bude-li kapelníkovi po teplé bagetě špatně hned nebo až za dvacet minut, bylo nutné prorazit igelitový obal, který začal hrozit explozí. Zhruba v polovině obřadu konzumace oné zteplalé bagety kouslo kapelníka svědomí a vzpomněl si, že tuto ještě zdaleka nezaplatil. Dokonce si nechal přesvědčit, že s tímto zneuctěným zbožím nemůže jít k pokladně a použil k nečtení čárového kódu jinou bagetu stejného druhu, kterou si zapůjčil v místní lednici. Za tyto etické prohřešky ho celkem dostatečně potrestala nevinná tvář vlčáka velikosti telete, který naň něžně bafnul ze vzdálenosti asi 20cm skrz modrou plachtu dodávky, která tankovala pohonné hmoty hned vedle našeho mikrobusu. Po té, co se vylekal ho John chladně sloupnul z boku mikrobusu a jelo se dál.

Liberec je krásné město a rozhodně stojí za to třikrát zakroužit okolo centra, než skutečně dorazíte do cíle. To jsme pochopitelně učinili i my a nebýt ochotného postaršího pána, který se s námi nechal zavést na opačný konec města, tak se Libercem kocháme dodnes.

Inu hrálo se nám skvěle. Zvlášť jsme si vychutnávali zpěv na dva přední, velmi citlivé mikrofony, které s sebou běžně nemíváme. Využili jsme je na veškeré písně zpívané a capella, tedy bez nástrojů. V jedné z nich má náročné a působivé sólo samotný Timil. Ten se do něj tentokrát velmi položil, zavřel oči, aby ho skutečně nic nerušilo a podal ten nejoslnivější výkon. Po prvním taktu se Johnovi začala jevit Timilova vzdálenost od mikrofonu jako nedostačující. Proto se ho, skutečně velmi něžně, ze zadu dotknul na znamení, že má jít o kousek blíž. Netušil, že tak způsobí nebohému Vlastimilovi drastický šok. V tu chvíli bylo po sóle a místo něj se ozývalo jen hučení našeho doprovodu. Kdyby Timil mohl, tak přirozeně vyletí z kůže, ale nemohl. Na zpáteční cestě v autě vzniknul velice dramatický spor - jakou partii zad k tomuto účelu John zvolil. Timil neoblomně tvrdil, že to bylo zatraceně nízko, což John přirozeně okamžitě popřel. Skutečnou pravdu se dnes těžko dozvíme. Jisté je, že to muselo být velmi vzrušující, protože dotknout se Timila tak, aby ztratil řeč, to se jen tak nějaké nepodařilo.